

Mirem el Seminari Diocesà amb alegria i esperança

Apoc a poc anem deixant l'hivern enrere i podem contemplar l'explosió de vida que hi ha a la naturalesa. Quina bellesa i quanta esperança! Quin esclat de joia també per a la diòcesi veure els tres joves seminaristes tan enamorats del Senyor i del seu Regne. Aquesta alegria ve després d'un llarg hivern. Desitgem, preguem i

treballem perquè aquest curs siguin més els qui entrin al Seminari Major i també al Seminari Menor. Déu crida a totes les edats, per tant, el nostre Seminari està obert a poder acompanyar a aquells que senten com Déu els mana servir la seva Església en una vocació tan gran, el Sacerdocí.

Al celebrar la festa de sant Josep, patró de l'Església i dels Seminaris, li supliquem al nostre sant patró que protegeixi el nostre Seminari de Tortosa. I que la nostra pregària, el treball de les parròquies, de les famílies i el testimoni de vida cristiana i sacerdotal, faci moure el cor de molts joves a dir sí al Senyor.

Gràcies a tots per estimar i ajudar el nostre Seminari.

Mn. Javier Vilanova Pellisa
Rector del Seminari

GLOSSA

Néixer i créixer en la comunitat

Missa vespertina d'un dels darrers diumenges abans de Quaresma, amb una concurrència notable. Un matrimoni jove, amb una filla d'encara no un any, està situat als darrers rengles de l'església. En alguns moments, la criatura s'inquieta i fa algun soroll. L'agafen a coll i calla. Passada una estona, es torna a inquietar. El pare se situa, amb ella en braços, al final del temple. El moviment la distreu i la menuda torna a callar. Abans de la lectura de l'Evangeli, l'animador dels cants entona l'al·leluia. El pare, instintivament, es mou com dansant; segueix el ritme i fa ballar la criatura. La filla somriu satisfeta. Participa de la lloança joiosa abans d'escoltar la Paraula del Senyor. Acabada la lectura, pare i filla tornen al banc, amb la mare. La nena s'adorm en braços del pare de la terra, també en braços del Pare del cel.

L'infant que durant la missa, quan decau la seva atenció, juga al banc de l'església; el que repassa un conte i que quan arriba el rés del parenostre ho deixa tot i s'afegeix a la pregària en el que sap i recorda; el nounat que dorm plà-

cidament al bressol o, despert, es mou i tot ho mira, o que escolta el rés del parenostre de llavis dels pares abans d'anar a dormir; els nens i les nenes, encara petits, que l'aprenen de llavis del pare o de la mare, o de tots dos i potser, també, d'un germà o germana més gran... Quina riquesa espiritual per a tots!

Mai la pregària és endebades, encara que ho sembli. Fer Déu present en la vida, familiaritzar-se amb les paraules emprades, descobrir-ne el sentit, gaudir dels moments adients. Respirar aquesta presència amb naturalitat i joia. Generar un sentit de pertinença agraïda a la comunitat dels creients. Néixer a la comunitat i créixer en la comunitat. Una responsabilitat dels pares que, amb el seu mestratge, esdevenen alhora testimonis. «Lloeu Déu al seu santuari, / lloeu-lo al baluard del firmament, / lloeu-lo per les seves gestes, / lloeu-lo per la seva grandesa. / Lloeu-lo al so dels corns, / lloeu-lo amb arpes i lires, / lloeu-lo amb tambors i danses [...]. Que tot el que respira / lloei el Senyor» (Sl 150,1-4.6).

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Del 24 al 27**, Visita Pastoral a Sant Jaume d'Enveja.
- **Dimarts 24**, Catedral, 12 h de la nit, Missa baixada de la Mare de Déu de la Cinta.
- **Diumenge 29**, Benicarló, 20.30 h, processó baixada del Cristo de Mar.

PARAULES DE VIDA

Jornada per la Vida

El proper 25 de març, solemnitat de l'Encarnació del Senyor, celebrem la Jornada per la Vida. Vivim immersos en un ambient ple de contradiccions en el que al tema de la vida humana es refereix. D'una banda es defensen «drets» d'animals, es vol inculcar un sentit de respecte a la naturalesa o es proclama de paraula que cal estar al costat dels més indefensos i pobres. Per una altra s'estén cada vegada més una mentalitat i una actitud egoista pel que fa a la valoració de la vida humana: molts veuen al ser humà no nascut, a la persona anciana o que pateix una malaltia incurable com una amenaça, un perill o, simplement, com una «molèstia». Per a aquests casos es promouen lleis que cada vegada fan més fàcil l'eliminació de l'ésser humà i que es justifiquen amb l'argument, ple d'hipocresia, de que una vida que no tingui «qualitat» no val la pena ser viscuda. Aquestes lleis provoquen una extensió cada vegada major de la «cultura de la mort». Per això, quan es volen modificar, ningú s'atreveix i ens quedem amb retocs «estètics», que no van a l'essencial del problema i amb els quals els cristians no podem estar d'acord.

El lema d'enguany és «Hi ha molta vida en cada vida». És una crida a què els cristians anem al cor d'eixes persones que, per a la nostra cultura materialista, viuen una vida que aparentment no val la pena ser viscuda. La persona no és únicament «matèria». Tot ésser humà és fruit de l'amor de Déu, té un cor, necessita viure amb la certesa que en el seu patiment és estimada, no sols per Déu, sinó pels qui estan al seu costat. Tot ésser humà necessita viure en la certesa que la societat on viu el defensarà amb lleis justes. I pel que fa a la protecció de la vida humana únicament són justes aquelles lleis inspirades en el principi que la vida humana, quan més dèbil i indefensa és, més ha de ser protegida.

En una visita pastoral vaig tindre ocasió d'anar a la casa d'un jove, que llavors tenia uns 30 anys i que després em vaig assabentar que havia mort. Tenia una paràlisi cerebral profunda. Sa mare, que vivia dedicada totalment a cuidar-lo, em va confessar que aquest fill s'havia convertit en un vincle d'unió entre els seus altres quatre germans. Un malalt, que no articulava una paraula intel·ligible i la vida del qual aparentment no servia per a res, havia aconseguit que la unió en la seua família fora més forta i més intensa. En eixa vida hi havia molta més vida que la que es veia a simple vista.

La fe ens invita a aprofundir encara un poc més: en cada xiquet no nascut, en cada malalt o ancià que viu una vida que aparentment no val la pena viure, hi ha un fill de Déu i un germà de Crist. El Fill de Déu, que en la seua Encarnació es va fer germà de tots els homes, s'ha unit més estretament als xicotets i als pobres, a qui pateixen i als indefensos, i ha carregat sobre les seues esquenes tot el seu patiment. Per això, el cristià està cridat a veure en ells al mateix Crist que sofreix. En la seua vida hi ha molta més vida de la que el nostre món és capaç de veure: està la vida divina dels fills de Déu que Crist, en la seua Encarnació, ha vingut a sembrar en el nostre món.

Que Déu ens concedisca els ulls de la fe per a comprendre aquesta veritat.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

▶ **AGUSTÍ BORRELL**

Santa Teresa de Jesús: 500 anys

La celebració del V Centenari del naixement de santa Teresa és una oportunitat per agrair la vida i el missatge d'aquesta dona extraordinària del s. XVI, que continua essent encara avui un model per a moltes persones. Dissabte 28 de març, dia del seu aniversari, tindrà lloc a Montserrat una eucaristia (11 h) i una ofrena de les famílies carmelitanes i teresianes a la imatge de santa Teresa que hi ha a la plaça del monestir. El P. Agustí Borrell és carmelita descalç.

Com és l'espiritualitat de santa Teresa?

El centre de la seva vida era la relació personal d'amor amb Déu. Ella sent l'experiència d'un Déu proper, que és present en l'interior del creient i ofereix a cadascú una amistat forta i intensa. D'aquesta relació d'amistat brolla un estil de vida evangèlic marcat per la senzillesa, l'alegria i la confiança, totalment dedicat al servei de Déu i dels altres.

Què la va fer tan autèntica?

Per a ella la fe no és una teoria o una obligació, sinó una certesa, una experiència real de relació amb Jesucrist que l'omple de goig i de valentia. I això traspuava en la seva actitud i en les seves paraules, cosa que la feia molt seductora. Moltes persones la van seguir i així es va estendre la família que ella va fundar, la del Carmel descalç.

Què diria avui Teresa als cristians de carrer?

El V Centenari és una nova ocasió per sentir la crida que Teresa fa a tothom a anar a fons en la vida, a no quedar-nos en la superficialitat, a ser realment lliures i no deixar-nos enganyar o esclavitzar per res ni per ningú. I a viure la fe cristiana amb alegria, amb confiança i amb decisió.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Acció de gràcies per la música i el cant

Gràcies, Senyor, per haver-nos donat el cant: davant teu copsem la seva meravellosa harmonia.

Quan canto per tu t'escolto en el meu mateix cant. Al-leluia!
Gràcies, Senyor, pels cants: i per tu, que en el cant ets la música.

Quan canto per tu, ja ets present en la meva capacitat de cantar. Al-leluia!

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

Para horas difíciles

—¿Has sido humillado? Jesús lo fue también.
—¿Te han escupido y golpeado? A Jesús también.
—¿Te han perseguido? A él también. Y lo encerraron.
—¿Fuiste traicionado? Jesús padeció traición también.
—¿Lloras? Así lloró Jesús.
—¿Sufres? Así sufrió Jesús.
—¿Te sientes clavado —inmóvil— en tu cruz? Jesús también.
—¿Gritas? También gritó Jesús.

«¡Es Jesús! Acércate a Él / si te hallas triste, abandonado, / cansado de luchar, tal vez vencido, / agobiado de sufrimientos y cruces; incomprendiones e ingratitudes... / Que Él sabe de tristezas y agonías / y sabe qué es amar sin ser amado, / y sabe cómo punzan y dañan las espinas.»

Teresa de Jesús escribió:

—«Sea Cristo... mi confianza; / de él solo... mi asimiento; / en sus cansancios... mi aliento; / y en su imitación... mi holganza.»

Si estamos en cama y con fiebre alta, pesarnos y decaídos —el alma acusa los golpes del cuerpo enfermo—,... es entonces cuando podemos convertir nuestro estado de **postración**... en verdadera **oración**, con sólo identificarnos y unirnos a Jesús crucificado.

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La crisis

Las crisis forman parte de la condición humana. Así que hay que asumirlas y estar preparados para afrontarlas sin que nos pillen desprevenidos.

Una crisis es una situación de duelo, de nostalgia. Se apodera de nosotros el miedo generado por lo desconocido. En un momento de cambio no sabemos qué sucederá, y eso nos produce desasosiego. Pero la desesperación no es una buena consejera en los momentos de crisis.

Y en este contexto podemos redescubrir la presencia de Dios en nuestra vida. Tal vez, distraídos con tantos asuntos importantes, nos habíamos olvidado de lo esencial. Cuando se derrumban los muros de nuestras seguridades, cuando comprobamos la inconsistencia de cuanto nos rodea, buscamos la solidez de lo inalterable, de lo inmutable, del fundamento de la existencia: el Absoluto.

La crisis nos invita a ejercitarnos en valores como la paciencia, la humildad, la creatividad, el coraje, la solidaridad, la esperanza, la austeridad, el optimismo, que en circunstancias más favorables no hubieran arraigado en nosotros. Las crisis son inevitables, pero son una oportunidad para crecer como personas.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

23. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o més breu: Dn 13,41c-62) / Sl 22 / Jn 8,1-11]. Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jn 8,21-30]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. □ Dimecres [Is 7,10-14; 8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Solemnitat de l'Anunciació del Senyor per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzaret, anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, màrtir.

26. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jn 8,51-59]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, màrtir.

27. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jn 10,31-42]. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, màrtir.

28. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10.11-12ab.13 / Jn 11,45-56]. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. ■ † Diumenge vinent, Diumenge de Rams (litúrgia de les hores: 2a setmana) [*Abans de la processó*: Mc 11, 1-10 (o bé: Jn 12,12-16). *Missa*: Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Mc 14,1-15,47 (o més breu: Mc 15,1-39)]. Sant Ciril, diaca i màrtir; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, verge, a Toledo.

DIUMENGE V DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,31-34)

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor.

»L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meua llei en el seu interior, l'escriurà en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat.

▶ Salm responsorial (50)

R. Déu meu, creeu en mi un cor ben pur.

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em lenceu de la vostra presència, / ni em pengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació, / que em sostingui un esperit magnànim. / Ensenyaré els vostres camins als pecadors, / i tornaran a vós els qui us han abandonat. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,7-9)

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 12,20-33)

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era de Betsaida de Galilea, i li pregaven: «Senyor, voldríem veure Jesús». Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus.

»En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora que jo he vingut. Pare, gloriífiqueu el vostre nom». Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré». La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. Jesús els digué: «No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi». Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 31,31-34)

«Mirad que llegan días —oráculo del Señor— en que haré con la casa de Israel y la casa de Judá una alianza nueva. No como la alianza que hice con sus padres, cuando los tomé de la mano para sacarlos de Egipto: ellos quebrantaron mi alianza, aunque yo era su Señor —oráculo del Señor.

»Sino que así será la alianza que haré con ellos, después de aquellos días —oráculo del Señor—: Meteré mi ley en su pecho, la escribiré en sus corazones; yo seré su Dios, y ellos serán mi pueblo. Y no tendrá que enseñar uno a su prójimo, el otro a su hermano, diciendo: "Reconoce al Señor." Porque todos me conocerán, desde el pequeño al grande —oráculo del Señor—, cuando perdone sus crímenes y no recuerde sus pecados.»

▶ Salmo responsorial (50)

R. Oh Dios, crea en mí un corazón puro.

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / lava del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Oh Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme; / no me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Devuélveme la alegría de tu salvación, / afiánzame con espíritu generoso: / enseñaré a los malvados tus caminos, / los pecadores volverán a ti. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (He 5,7-9)

Cristo, en los días de su vida mortal, a gritos y con lágrimas, presentó oraciones y súplicas al que podía salvarlo de la muerte, cuando en su angustia fue escuchado.

Él, a pesar de ser Hijo, aprendió, sufriendo, a obedecer. Y, llevado a la consumación, se ha convertido para todos los que le obedecen en autor de salvación eterna.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 12,20-33)

En aquel tiempo, entre los que habían venido a celebrar la fiesta había algunos griegos; estos, acercándose a Felipe, el de Betsaida de Galilea, le rogaban: «Señor, quisiéramos ver a Jesús.» Felipe fue a decírselo a Andrés; y Andrés y Felipe fueron a decírselo a Jesús. Jesús les contestó: «Ha llegado la hora de que sea glorificado el Hijo del hombre. Os aseguro que si el grano de trigo no cae en tierra y muere, queda infecundo; pero si muere, da mucho fruto. El que se ama a sí mismo se pierde, y el que se aborrece a sí mismo en este mundo se guardará para la vida eterna. El que quiera servirme, que me siga, y donde esté yo, allí también estará mi servidor; a quien me sirva, el Padre lo premiará.

»Ahora mi alma está agitada, y ¿qué diré?: Padre, líbrame de esta hora. Pero si por esto he venido, para esta hora. Padre, glorifica tu nombre.» Entonces vino una voz del cielo: «Lo he glorificado y volveré a glorificarlo.» La gente que estaba allí y lo oyó decía que había sido un trueno; otros decían que le había hablado un ángel. Jesús tomó la palabra y dijo: «Esta voz no ha venido por mí, sino por vosotros. Ahora va a ser juzgado el mundo; ahora el Príncipe de este mundo va a ser echado fuera. Y cuando yo sea elevado sobre la tierra atraeré a todos hacia mí.» Esto lo decía dando a entender la muerte de que iba a morir.

El Salvador beneito. Pintura de F. Zurbarán (1598-1664), Museu del Prado (Madrid)

COMENTARI

Volem veure Jesús

Entre els qui havien arribat a Jerusalem per celebrar la festa de Pasqua hi havia un grup de grecs que demanen a Felip de Betsaida i a Andreu: «Volem veure Jesús». Aquest desig expressat amb tanta esperança pels grecs tradueix una aspiració que recorre els segles. Tot i que no són del poble d'Israel, són temorosos i cercadors sincers de la veritat.

Són moltíssims al llarg de la història els qui se senten fascinats per Jesús. Aquests grecs són presentats per l'evangelista com a personatges emblemàtics, que representen en certa manera tots aquells que cerquen Jesús. Així ho interpreta el mateix Jesús, que s'allarga parlant sobre la seva mort immi-

nent i diu: «Jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi». Tot seguit l'evangelista afegeix: «Deia això indicant com havia de ser la seva mort». «Si el gra de blat, quan cau a terra no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit». El qui viu preocupat per la seva vida, acabarà perdent-la; en canvi, qui no s'enganxi a ella en aquest món, la conservarà per a la vida eterna. Per mitjà de Jesús, l'home que s'havia allunyat de Déu retorna a ell. A l'antiga aliança, restringida al poble d'Israel, la succeeix la nova i definitiva aliança oberta a tots els pobles. Jesús és capaç d'atreure els grecs i els jueus cap a ell.

Aquesta aliança nova és anunciada al segle VI aC pel profeta Jeremies en una pàgina que és un dels cims de l'Antic Testament i que es llegeix a la

primera lectura d'avui. Aquests són els trets d'aquesta nova aliança: la interioritat («posaré la meua llei en el seu interior, l'escriurà en els seus cors»), la relació espontània amb Déu («tots em coneixeran, des del més petit fins al més gran») i el perdó del pecat que ha devaluat l'antiga aliança («els perdonaré la culpa i no els recordaré més el seu pecat»).

La nova aliança està escrita en el cor. La mort de Jesús en la creu ens ensenya que Déu escriu la seva llei en el cor de l'home bo estimant-lo fins a l'extrem. La participació en l'eucaristia és la comunió amb el cos i la sang de Crist que posa dintre nostre el desig de trobar-nos amb el Senyor.

CRÒNICA DIOCESANA

Eucaristía en la Jornada de la Vida Consagrada

En este año dedicado a la Vida Consagrada, nos reunimos en la Catedral de Tortosa el primer domingo de febrero, día 1, para celebrar el don de la Vida Consagrada con una Eucaristía presidida por el Sr. Obispo, D. Enrique Benavent y concelebrada por algunos sacerdotes.

De especial realce han sido las palabras dirigidas por el Sr. Obispo en la homilía: agradecer el don de la Vida Consagrada, lo que ella supone para la Iglesia. Los religiosos aportan brillo en la vivencia del Evangelio. Una llamada a volver a las raíces de la vocación. Renovar la misión profética de la Vida Consagrada. Nos decía que si en el s. XIX, cuando nacieron la mayoría de las congregaciones, la profecía era la justicia, en estos momentos la profecía de la Vida Consagrada es, en esta sociedad de ausencia del sentido de Dios, ser imagen y recuerdo vivo de Dios.

Concluida la homilía renovamos nuestra consagración. Juntos hemos orado: «Renueva hoy en nuestras vidas la llama del amor primero. Ayúdanos a caminar tras tus huellas, Señor, e infunde en nuestros corazones el auténtico seguimiento que nace del Evangelio. Que seamos profetas para este mundo, testigos, evangelizadores incansables en la comunión de la Iglesia.»

El papa Francisco en este año nos pide a los religiosos que evangelicemos nuestra vocación, recordando nuestro pasado con gratitud, viviendo el presente con pasión, y abrazando el futuro con esperanza, confiando siempre en la Providencia de este Dios nuestro que nos acompaña con amor y fidelidad. Este es nuestro deseo. A la Virgen se lo encomendamos. Con ella cantamos agradecidas el Magnificat al terminar la celebración.

Hna. Vicenta Miralles

La Crida de Déu

Gràcies a un context positiu, tant familiar com social (sobretot créixer entorn d'una família cristiana i madurar, compartir i viure la fe amb altres joves de la meua edat), he tingut la gran sort de trobar-me amb Jesús, experimentar-lo en la meua vida, sentir-me molt estimat per Ell.

Com a cristià, i més essent jove, vaig començar a cercar què era allò que Déu volia per a mi. Tanmateix, haig de reconèixer que la idea de fer-me capellà ja m'atreia molt. Durant el batxillerat, anava creixent en la fe amb la missa diària, una estona de pregària cada dia i el rosari. Encara que la idea persistia, ho veia per a més endavant. Volia anar a la universitat. De fet, tenia plans per a després del batxillerat: havia d'anar a estudiar a Girona i, al mateix temps, viure i treballar de pagès, un món que m'apassiona. Déu, però, tenia uns altres plans. Un dia mentre pregava, una mica cansat de dubtar, i amb ganes de veure clar que volia Déu de mi, vaig agafar el llibre *Paraula i Vida* que comenta l'Evangelí de cada dia i el vaig obrir amb la intenció de llegir la primera pàgina que sortís i amb sinceritat vaig dir a Déu: «Parla'm!». I així ho va fer. El text de l'Evangelí que va sortir explicava la crida al llac de Galilea a Pere, Andreu, Jaume i Joan. Jesús els deia: «No tingueu por, d'ara endavant sereu pescadors d'homes. Ells ho van deixar tot i el van seguir.»

A partir d'aquell moment vaig veure-ho clar i vaig sentir una gran pau i una alegria immensa.

Santi Martínez Alonso, seminarista fill de Terrassa i està a la parròquia d'Alcanar

La vida comunitaria en el Seminario

La vida comunitaria en el Seminario es un regalo hecho por Dios para aquellos que han respondido con fidelidad a la llamada de una vida de entrega, de servicio y de amor a los demás como lo es el Sacerdocio. Así pues, uniéndonos en el sí de María, apren-

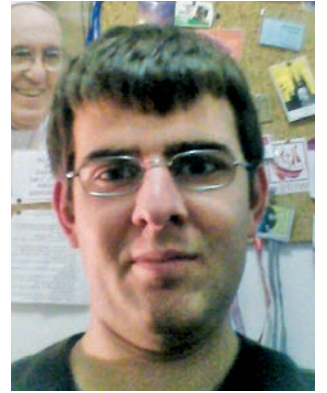
demo a renunciar a todos nuestros egos, siguiendo el Camino recto del Señor que nos quiere enteramente suyos. En comunidad aprendemos con humildad este amor que nos salva, pues la propia comunidad es como ese afluyente de agua Viva que baja de la montaña, y que nos impulsa constantemente a ese mar de alegría en el que Jesús y su cayado nos espera con los brazos abiertos.

Para ello, es imprescindible dos aspectos fundamentales, que la comunidad esté Viva en el Señor, y que uno Viva la comunidad con un corazón predisposto, sencillo y entregado, confiando y dejándose impregnar poco a poco por esta corriente que configura, moldea e inunda todo su ser.

Cristian Pinto, seminarista de la parroquia de Sant Bertomeu de Benicarló

Es busca valents

Es busca valents que vulguin seguir aquell que els pot canviar la vida, que vulguin trobar un sentit a la seva vida. Es busca persones que vulguin estimar als altres igual que Jesús ens va estimar. Deixa't estimar per Jesucrist, obre el teu cor de bat a bat i deixa que entri en la teua vida, ell mai et fallarà.

Es busca a persones que vulguin ser feliços. Es busca a persones que no es conformin en poc sinó que vulguin canviar el món. No serà fàcil però si som capaços de seguir al Crist tot serà possible. Amb ell al seu costat res serà igual. Deixa que entri en el teu cor i escolta'l. Seràs capaç de estimar com ell va estimar? Seràs capaç de donar la vida per Déu i pels altres? Ell ja ho ha fet.

Gerard Reverté

PALABRAS DE VIDA

Jornada por la Vida

El próximo 25 de marzo, solemnidad de la Encarnación del Señor, celebramos la Jornada por la Vida. Vivimos inmersos en un ambiente lleno de contradicciones en lo que al tema de la vida humana se refiere.

Por una parte se defienden «derechos» de animales, se quiere inculcar un sentido de respeto a la naturaleza o se proclama de palabra que hay que estar al lado de los más indefensos y pobres.

Por otra se extiende cada vez más una mentalidad y una actitud egoísta en lo que se refiere a la valoración de la vida humana: muchos ven al ser humano no nacido, a la persona anciana o que padece una enfermedad incurable como una amenaza, un peligro o, simplemente, como una «moles-tia». Para estos casos se promueven leyes que cada vez hacen más fácil la eliminación del ser humano y que se justifican con el argumento, lleno de hipocresía, de que una vida que no tenga «calidad» no merece la pena ser vivida. Estas leyes provocan una extensión cada vez mayor de la «cultura de la muerte». Por ello, cuando se quieren modificar, nadie se atreve y nos quedamos con retoques «estéticos», que no van a lo esencial del problema

y con los que los cristianos no podemos estar de acuerdo.

El lema de este año es «Hay mucha vida en cada vida». Es una llamada a que los cristianos vayamos al corazón de esas personas que, para nuestra cultura materialista, viven una vida que aparentemente no merece la pena ser vivida. La persona no es únicamente «materia». Todo ser humano es fruto del amor de Dios, tiene un corazón, necesita vivir con la certeza de que en su sufrimiento es querida, no sólo por Dios, sino por los que están a su lado. Todo ser humano necesita vivir en la certeza de que la sociedad en la que vive lo defenderá con leyes justas. Y en lo referente a la protección de la vida humana únicamente son justas aquellas leyes inspiradas en el principio de que la vida humana, cuando más débil e indefensa es, más debe ser protegida.

En una visita pastoral tuve ocasión de ir a la casa de un joven, que entonces tenía unos 30 años y que después me enteré que había fallecido. Tenía una parálisis cerebral profunda. Su madre, que vivía dedicada totalmente a cuidarlo, me confesó que este hijo se había convertido en un vínculo de unión

entre sus otros cuatro hermanos. Un enfermo, que no articulaba una palabra inteligible y cuya vida aparentemente no servía para nada, había conseguido que la unión en su familia fuera más fuerte y más intensa. En esa vida había mucha más vida que la que se veía a simple vista.

La fe nos invita a profundizar todavía un poco más: en cada niño no nacido, en cada enfermo o anciano que vive una vida que aparentemente no vale la pena vivir, hay un hijo de Dios y un hermano de Cristo. El Hijo de Dios, que en su Encarnación se hizo hermano de todos los hombres, se ha unido más estrechamente a los pequeños y a los pobres, a los que sufren y a los indefensos y ha cargado sobre sus espaldas todo su sufrimiento. Por ello, el cristiano está llamado a ver en ellos al mismo Cristo sufriente. En su vida hay mucha más vida de la que nuestro mundo es capaz de ver: está la vida divina de los hijos de Dios que Cristo, en su Encarnación, ha venido a sembrar en nuestro mundo.

Que Dios nos conceda los ojos de la fe para comprender esta verdad.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa